יוקו לקח ברצינות את התנהגותו של מרטין. החוצפה בה הוא לקח לעצמו את מרבית שרשרת של נקניקיות הרגיזה אותו מאוד.
"שמע" אמר יום אחד לטירקו הכלב בזמן שחברם הדוב ישן עוד "נשתמש בחכמתנו המשותפת, שלי ושלך, כדי להבטיח לנו שמרטין לא יגזול מאיתנו את הארוחות הטובות. הוא הרי טיפש מוחלט ורק מנצל אותנו על מנת להשיג את האוכל הטוב ביותר. מספיק! אנו חייבים להתפטר מהחיה המטופשת הזו!"

"אני מסכים" ענה טירקו "אך איך עושים זאת?"
"זה פשוט" ענה הקוף "ראה כאן את ערמת הענפים היבשים. אתה חושב שהם מונחים כך סתם על הארץ? לא ולא! זו מלכודת שגיליתי אתמול. תחת הענפים האלה חפור חור! כאשר חיה גדולה כלשהי, שועל, צבי או אייל עוברים עליו, הענפים מתמוטטים והוא נופל פנימה. אני מכיר זאת עוד מיערות עד האפריקאיים! ולכן, ידידי, אנו צריכים להוביל את מרטין למלכודת זו וכך נתפטר ממנו.!"
והדבר לא היה קשה. כשהדוב התעורר

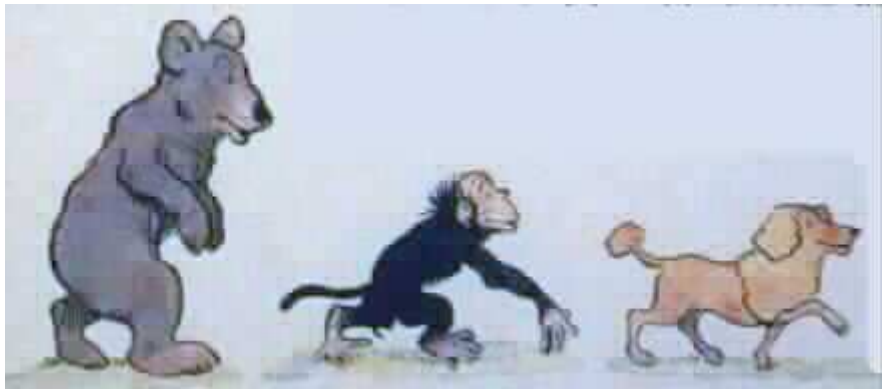

הם יצאו שוב לדרך, אבל יוקו וטירקו הובילו לאזור בו חפורה

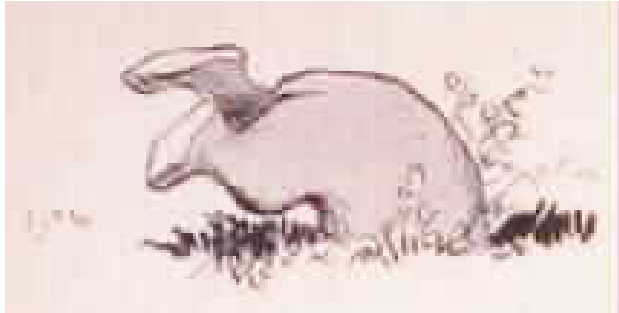

הייתה המלכודת. מרטין לא חשד לרגע, אך כאשר דרך על הענפים, אלה קרסו, והוא נפל פנימה.
"שלום!" קראו בצחוק יוקו וטירקו

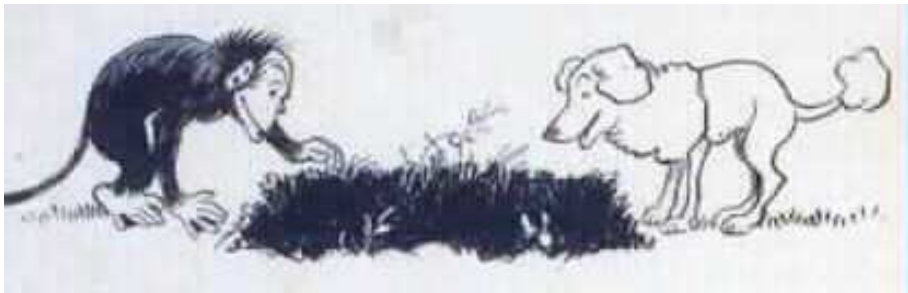

"כשנחזור נוציא אותך מכאן!" ושני החברים, הקוף והכלב, התרחקו מהמקום במהירות.
אבל וי! שלוש פעמים וי! וי! וי!. במקרה או שלא במקרה המלכודת נחפרה דווקא על

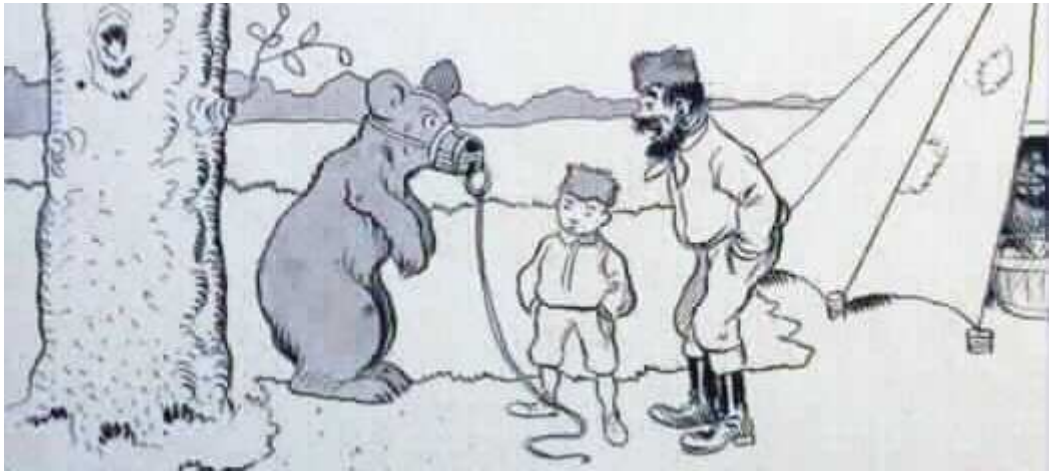

ידי הצועני סטניסלאוס. המשפחה הזו שוב חזרה לסיפור שלנו!
סטניסלאוס לא חסך מאמץ וחפר את המלכודת בתקווה שבוקר אחד ימצא בה

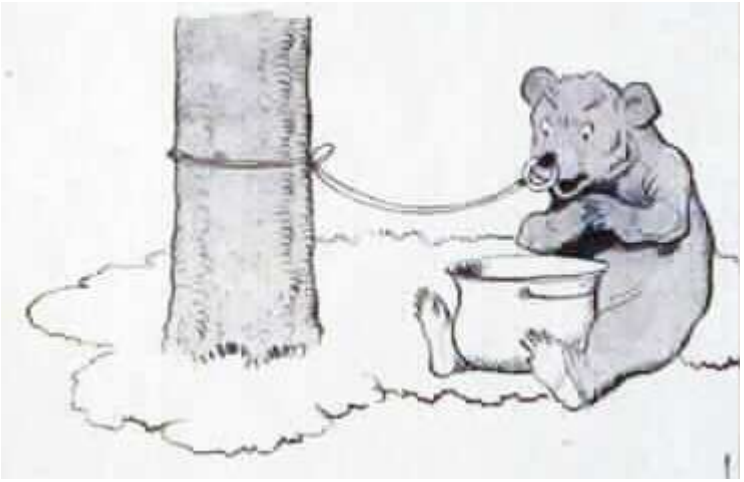

מאוד כאשר יום אחד מצא במלכודת את

החיה הגדולה, אותה הכיר מיד. הוא הוציא את מרטין מהבור והביו אותו חזרה לקרון שלו. שם התקין לו טבעת חדשה באף והתחיל ללמד אותו מחדש את התעלולים הישנים, הליכה על שתיים,

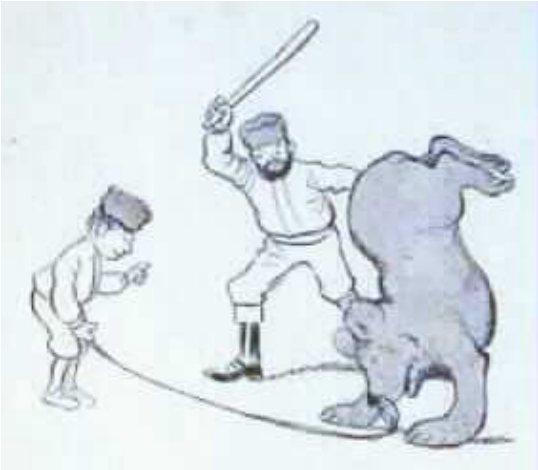

וריקודים תחת ידו הקשה של האדון החדש - הישן שלו.
הדוב המסכן בכה מרות. כך לפול שוב לעבדות! איזה חזרה אומללה ואיזה גורל מר!
אילו רק היה מקבל מזון סביר. אך לא! מה שקיבל מסטניסלאוס בקושי הספיק כדי להחזיקו בחיים. ואם הראה שהאוכל לא טעים או לא מספיק לו, קיבל מיד מכות טריות מידיו של הצועני החזק.
בינתיים יוקו וטירקו המשיכו בדרכם ועברו הרפתקאות רבות, לפעמים טובות, לפעמים רעות, נאלצו להסתפק בקצת פירות יער עלובים, אבל תמיד היו חופשיים, לא היו להם אדונים!
יום אחד, אחרי שארוחת הערב שלהם הייתה צנועה מדי הם חיפשו אוכל טוב יותר לארוחת בוקר ויוקו אמר "כשעשיתי סיבוב הכרות בכפר הסמוך, ראיתי אישה ששמה על שולחן, תחת החלון, קוטל חזיר שלם וכמה נקניקים שמצאו חן בעיניי מאוד. בוא ונחפש אותם."
והם יצאו לכפר והגיעו לבית עליו דיבר הקוף. יוקו

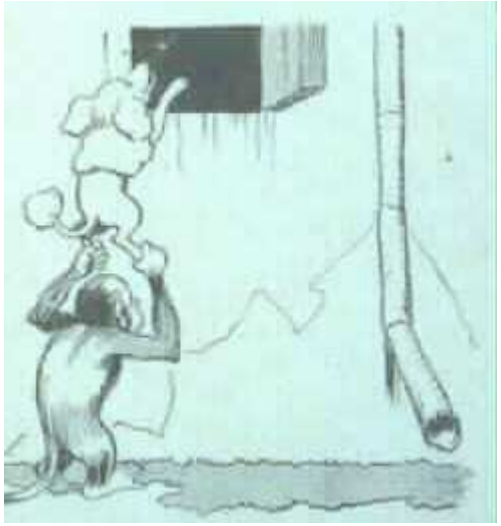

עזר לחבר שלו לעלות לחלון, אך לא נכנס בעצמו. הוא היה זהיר ונשאר בחוץ.
הכלב, על פי הוראותיו של יוקו, העביר לו דרך החלון את הקוטל והנקניק "טירקו" קרא יוקו "עוד קצת ונעשה לנו ארוחה של ממש" והכלב המשיך לחפש אוכל נוסף. איזה חוסר זהירות! נשמע פתאום רעש גדול, נפתחה דלת והופיע בעל הבית. הוא נתן צעקת הפתעה

כשראה כלב זר שמסלק את המזון שלו, רדף אחרי, והכלב שלא ידע איך להימלט נתפס בסוף. האיש תפס אותו בעורפו

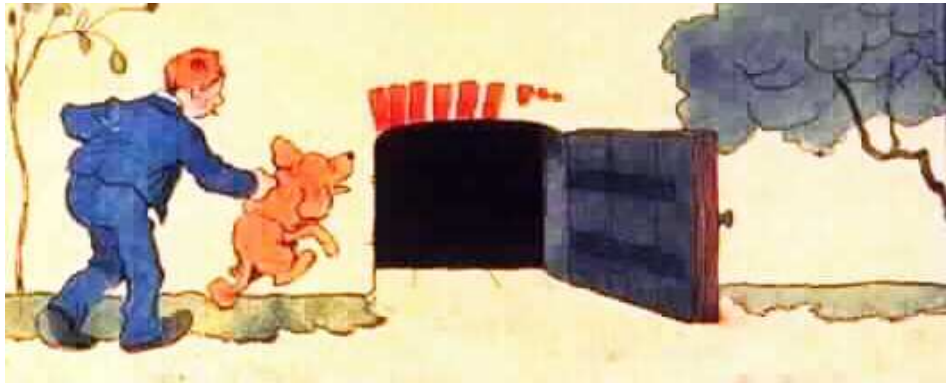

וזרק לתוך מרתף חשוך שליד הבית.
טירקו חבול וכואב, הבין עכשיו שיוקו לא נהג כמו ידיד אמיתי. כי הקוף, ששמע את צעקות בעל הבית, הסתלק מיד מהמקום ואפילו לא ניסה להגן על חברו, פחדן שכמותו!
הכלב האומלל ישב בחושך מוחלט. אך פתאום נפתחו דלתות של המרתף. מה זה? אולי משחררים אותו

כבר? לא ולא! זה היה זוג נוודים, שקיוו למצוא במרתף כמה בקבוקיי יין, ובמקום זאת מצאו כלב חום קטן.

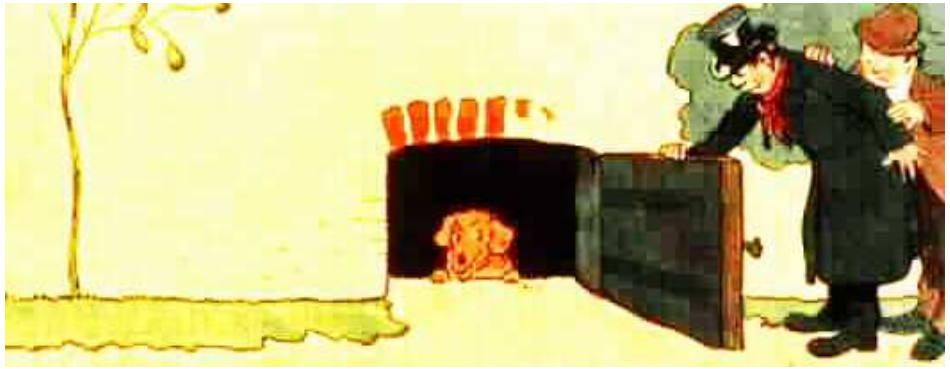

"הבה ננצל את המזל שלנו. אמנם לא מצאנו משקה, אבל הכלב הזה יכול להביא לנו תועלת!" אמר אחד הנוודים.
"הכיצד?" שאל השני "אין לנו רכוש כדי שישמור עליו ואנו גם לא ציידים.."
"טיפש" ענה הראשון "נוכל לאלף את הכלב ולהציג אותו בשווקים, והוא יביא לנו כסף רב."
והם לקחו את טירקו איתם.
בינתיים יוקו, עמוס בבשר רב, שזרק לו טירקו דרך החלון, הלך ישר ליער, שם רצה להטמין ולשמור את המזון. הוא מצא חור מתאים בין שורשי עץ גדול. הוא שמח מאוד שנשאר עכשיו חופשי, לא כמו החברים שלו.

"אני חופשי! אני חופשי! לא כמו הכלב המטופש הזה שלא ידע איך להימלט. לא יכולתי, הרי, לעזור לו. בכל אופן, מתוך שלושתנו נשארתי לבד. וזה מוצא חן בעיניי. בצורה זו, כאשר אמצא משהו מזין, לא אצטרך להתחלק עם אף אחד."
ולשם יתר בטחון הוא הסתתר בין ענפי העץ.
אך כאן ציפה לו מזל רע. לא רחוק משם עבר מר לגיניול, מנהל קרקס, שראה את

הקוף המטפס על עץ. הוא מיד הבין שחיה כזו יכולה להוסיף הצגות משעשעות לתוכנית הקרקס שלו. מאחר שהיה בעל מקצוע בתחומו הוא ידע איך יוכל לתפוס את השימפנזה. מתחת העץ העמיד שתי יתדות קצרות, ועליהן מזוודה פתוחה, שבתוכה שם שני תפוזים. אחר כך הסתתר מאחורי העץ וחיכה.

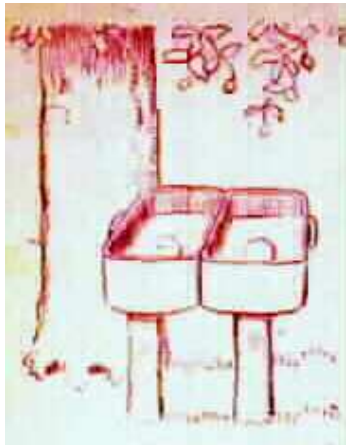

יוקו, שטרם הספיק לאכול מהבשר הגנוב, היה רעב מאוד. כשראה את התפוזים שמח מאוד.

"הנה פרי מהארץ בה נולדתי!" קרא "כבר מזמן לא אכלתי כאלה! התגעגעתי לפרי כזה מאוד וכבר אני מרגיש את טעמם בפי!" ובלי לחשוב הרבה הוא ירד מהעץ כדי לקחת את התפוזים. אך למרות חכמתו הוא לא הבין שזו מלכודת! כשרק נגע במזוודה.. קרק.. זו נסגרה והוא נשאר כלוא בתוכה. לשווא ניסה יוקו לפתוח את המזוודה. כלום לא

עזר. היא נשארה סגורה.
מר לגיניול יכול היה עכשיו להתקרב בשקט למזוודה ולקחת אותה איתו יחד עם הקוף שבפנים.